

Nagyatádi Horváth Tamás
Végtelen közzjáték

Homályba vesznek a pontok,
amiket korábban
összekötöttem volna;
virágszirmokat hordoz,
permetez a hajnali
énekét fújó emlékezet.

Illatos szőttes felett
lebeg a folyton
esedékes vég és kezdet:
választottam végül
egy szövegfoszlányt,
egy régi szabadság-átiratot.

Ködből vetkőznek a pontok,
és látom, ahogy nem állnak
vonallá össze sehogy.
Látok minden nyíló
pillanat-szakadékot,
látom arany mélyüket.

Látom, ahogy indul a nap,
és látom a végső megoldást.
Mint valami kárhozott,
egyre írom, írom
az illeszkedő feladványokat.
Egyre írom, írom, írom...

Fekete lyukak a pontok,
rossz költők írják a fizikát.
A halál fizikáját,
a szerelem fizikáját,
a mozgásba feledkezés
maga álmodását, írom.

A telő úr velem nevet...

Tiszta

Az ősz végzett,
a tükör eleresztette képeit
és már nem töri magát:
hideg boldogság terült a kertre.

A tél kóbor szele vár
a meztelen fák alatt,
régí énekekből épít otthont
szebbik énje, a némaság.

Kinek hiányzik
az a nagykabátos ember,
aki mindenben mást látott?
Felhóvé nő szálló füstje...

És rügyek alszanak,
a kéklő álmokban szélcsend feszül:
nem hibázhat a mesélő,
a történet elköltözött.

Harci színek az égen

A nap varázslata elkészült,
már bordáim ketrecében dalol
a mások szürke álmain át űzött madár.
Költöző madár, útját elvételte...

Angyaltollak hullnak mögöttem
felhők feletti nagy harcok idején,
meglátja, ki utánam jön,
ha még soká nem röppenhetek el.

És nem röppenhetek el,
hanem szétesek, mint a hiába
legyőzhetetlen égi seregek,
tépett könyvlapok hullnak mögöttem.

A nap varázslata szétesett,
de bordáim ketrecében ott alszik
a mások szürke álmain át űzött madár.
Költöző madár, örök honába tér...

Csendek

Vízöntő szele zúg,
mégis, gazdátlanak látom.
Elnézem rohanását...
Sürgős? Vad? Fáradt? Békétlen?

Majd elválik, gondolom,
ahogy fordul az ég odafent:
csendek nőnek elő,
ismeretlen helyekről virágoznak.

Vízöntő szele zúg,
levegőből font lélek-sárkány.
Ölelésre tárulkozom,
hidegen hív a februári ég.

Mennyi mindent nem látni,
ami pedig nem különbözik tőlem:
csendek nőnek elő,
ismeretlen helyekről virágoznak...

Nem ír

Van, hogy könnyű, van, hogy nehéz
elereszteni vagy visszafogni
a Holddal fordulva
áradó vagy apadó belső tengert.

A zajok a világ folyását hirdetik.
Lámpafény verődik a szoba falán,
kint eső vize zörgeti a bádogg-
csatornát és ereszt.

Sötétben üresedik az utolsó terv.
Melegség zubog a vérrel,
felboltoz és leomlaszt
kristályhomokból kristálypalotát.

A zajok a világ folyását hirdetik.
Elhal az életre zengető dal,
elhal a kérdés, és nem lesz
mit írjon, mit mondjon, mit higgyen...

A belső tenger partján fekszik,
ahol a mindenek mértékére rálelt.
Mindenekben magára lelt:
összedrótózott szívvel ír és nem –

Egysorosok

Könnyű por száll és időt húz.
Némely gondolat egy egysoros vers,
köztük rendezkedtem be.

Könnyű nap kel és időt szór.
Némely gondolat összetörve fénylik,
köztük rendezkedtem be.

Tinta nem kell senkinek már.
A nevek, a címkék elfogynak,
a katalógusok lapjai betelnek.

Az életem egy kupac egysoros.
Glóriaként világítanak a keveseknek,
fejgörcsként sötétlenek bennem.

Könnyű por száll és időt húz.
Némely gondolat egy egysoros vers,
köztük menekülök a végtelenbe.

Könnyű nap kel és időt szór.
Némely gondolat csak törötten fénylik,
bombatölcsérek között menekülök.

Az életem egy kupac egysoros.
Glóriaként világítanak a keveseknek,
fejgörcsként sötétlenek bennem.

Minden lehet még rövidebb.

Moszkva, vörös zászlók

Súlyos szavak ógyelegtek az utcákon,
bundában jártak és szatyrokkal,
emlékszem, de szeretnék, ha idegen
mosolyog melegen rájuk a télben.

Ha jóllaktak, elcsevegtek olykor
szerelemről, bűnről és bocsánatról,
mert volt bennük alázat és igyekezet,
még ha nehezen is hittek a pártban.

Kenyéren és vodkán épült utcákon
hirdették, hogy egyszer elkészül a mű,
és a szőke hajú, szovjet kislányokból
utolsó véren vett orosz nők lesznek.

Valami tatár, mongol fajta ez
– mondták lenézően a szorításukban
sziszegve gubbadó nemzetek,
de pária fiaik velük vívták a harcot.

Aztán egy varázsütésre feladta
mindenki a féltett vörös nyakkendő.
Bár én máig sem értem az egészet,
de mindebből csak a gyűlölet maradt...

Talán a koszos hó lehetett az oka,
ami felett a vérszínű, foszló zászlók
hiába feszültek mindenre készen,
hogy csak kitelt a nekik szabott idő.

Lassú szívű álmok nőttek bennem,
bundában jártak és szatyrokkal,
emlékszem, de szeretnék, ha idegen
mosolyog melegen rájuk a télben.